

Εἶν' ἀποκοιμημένο
Σάν τῇ γλυκειά σου συντροφιά
Μές τῇ φωλιά σάν κάνει
Τῇ νύχτα νάνι-νάνι.

Ἄνοιξε νυχτολούλουδο,
Ἄνοιξε καὶ μὴ κλείσης
Τὴν ὡμορφὴ σου μυρωδιά
Ἄσότου νὰ τῇ χύσης
Ὅλη μές τὰ μαλλάκια του.
Τὸ μαῦρο ἴδες πῶς κάνει
Μαζύ μου νάνι-νάνι.

Παίζει τ' ἀγέρι τοῦ Μαῖου
Μέσα στὸν καλαμιῶνα,
Γελοῦνε τ' ἄνθη, τὰ νερά,
Λαλεῖ ἢ νεροχελῶνα.
Εὐτυχημέν' εἶμαι κ' ἐγὼ
Στὰ στήθια μου σάν κάνει
Τὸ μαῦρο νάνι-νάνι.

Καὶ σεῖς μὲ τὰ χρυσὰ φτερά
Ὀνειράτ' μου ἔλατε
Στὸ ἔρμο τὸ καλύβι μας.
Ἀγάλια ἀγάλια ἐμβάτε,
Σιγὰ μὴ τὸ ξυπνήσετε·
Κυττάξετε πῶς κάνει
Ἄγγελος νάνι-νάνι.

Ὀνειράτα εἶναι τοῦ φτωχοῦ
Ἡ συντροφιά, ἡ ἐλπίδα·
Τῆς χήρας ἡ παρηγοριά,
Ὁ ἥλιος, ἡ ἀχτίδα.
Ἐλάτε μὴν ἀφήσετε
Τῇ μάνα του ποῦ κάνει
Μαζύ του νάνι-νάνι.

Ἀποκοιμήθη τὸ μικρὸ, κ' ἡ μάν' ἀποκοιμήθη
Βαστώντάς το σφιχτὰ σφιχτὰ στὰ μητρικά της στήθη.
Εὐλογημένο τρεῖς φορές τῆς χήρας τὸ κρεββάτι!
Εὐλογημένο τρεῖς φορές! Κι' ἀνάθεμα στὸ μάτι
Ὅπου κυττάζ' ἀτάραχο μικρὸ παιδί σάν κάνει
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του τῇ νύχτα νάνι-νάνι.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΗΛ.

Καλόγερε, τί καρτερεῖς κλεισμένος μές τὸ Κοῦγκι;
Πέντε νομάτοι σώμειναν κ' ἐκείνοι λαθωμένοι,
Κ' εἶναι χιλιάδες οἱ ἐχθροὶ ποῦ σ' ἔχουνε ζωσμένον.
Ἐλα νὰ δώσης τὰ κλειδιά, πέσε νὰ προσκυνήσης,
Κι' ἀφέντης ὁ Βελήπασας δεσπότη θὰ σὲ κάμη.

Ἐτζι ψηλὰ ἀπὸ τὸ βουνὸ φωνάζει ὁ Πῆλιο Γκούσης.
Κλεισμένος μές τὴν ἐκκλησὰ βρίσκειτ' ὁ Σαμουήλης,
Κι' ἀγέρας πέρνει τῇ φωνῇ τοῦ Πῆλιου τοῦ προδότη.

Χωρὶς ψαλμοὺς καὶ θυμιατὰ χωρὶς φωτοχυσία,
Γονατισμένοι, σκυθρωποὶ, μπρὸς στὴν ὠραία Πύλη,
Πέντε Σουλιώταις στέκονται μὲ τὸ κεφάλι κάτω·
Βουβοὶ, δὲν ἀνασαίνουνε καὶ βλέπεις κάπου κάπου
Ὅπου ἓνα χέρι σκόνεται καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του.
Ἀκίνητα στὸ μάρμαρο σέρνονται τὰ σπαθιά τους,
Σπαθιά ποῦ τόσο ἐδούλεψαν γιὰ τὸ γλυκὸ τους Σούλι!

Ἄνοίγει ἡ Πύλη τοῦ ἱεροῦ, σκύφτουν τὰ παλληκάρια
 Τάνδρειωμένα μέτωπα τὸ μάρμαρο χτυπάνε.
 Καὶ καρτεροῦν ἀκίνητα τοῦ γέροντα τὰ λόγια.

Ἐπρόβαλ' ὁ καλόγερος. Τὸ πρόσωπό του φέγγει
 Σὰ χιονισμένη κορυφή στοῦ φεγγαριοῦ τῆ λάμψη.
 Στὰ λαβωμένα χέρια του βαστοῦσ' ἓνα βαρέλι.
 Πῶκλειε μέσα θάνατο, φωτιά κι' ἀπελπισία.
 Ἐκεῖνο μόνο τῶμενε, ἐκεῖνο μόνο φθάνει.

Τὰ γόνατά του ἐχτύπησαν ὀρμητικὰ τὴν πλάκα,
 Ἐσήκωσε τὰ χέρια του, τὸ πρόσωπό του ἀνάρτει,
 Κι' οἱ πέντε τὸν ἐκύτταζαν βουβοὶ μέσα στὰ μάτια.
 Καὶ κλαίοντας ὁ Σαμουήλ, εἰς τῶνα του τὸ χέρι
 Τὸ ἱερὸ Ποτῆρί του καὶ στᾶλλο τῆ λαβίδα,
 Ἄρχηνισε τὴν Κοινωνία τοῦ Πλάστη νὰ μεράζῃ.

Ὁ πρῶτος ἐμετάλαθε, μεταλαθαίνει κι' ἄλλος,
 Τὴν ἔδωσε στὸν τρίτον, κι' ὁ τέταρτος τὴν πέρνει,
 Καὶ φθάνει ὡς τὸν ὕστερο καὶ τοῦ τήνε προσφέρει.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἔψαλλ' ὁ παπᾶς μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή του

«Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ
 »Σήμερον υἱὲ Θεοῦ» . . .

Φωναὶς ἀκούονται, χτυπιαῖς, ἀλαλαγμοὶ, ἀντάρα,
 Πλακώσανε οἱ ἄπιστοι, καλόγερε τί κάνεις; . . .
 Ἐσήκωσε τὰ μάτια του ὁ Σαμουήλ στὸν κρότο
 Καὶ στάζ' ἀπ' τῆ λαβίδα του ἐπάνω στὸ βαρέλι
 Μιά φλογερὴ σταλαματιά ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ γαῖμα. . .
 Ἄστροπελέκια ἐπέσανε, βροντάει ὁ κόσμος ὅλος
 Λάμπει στὰ γνέφ' ἡ ἐκκλησιά, λάμπει τὸ μαῦρο Κοῦγκι.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

[Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς Δρούμμονῶ Οὐλφ, (ἐν Κερκύρα).]

Ἐσθύστηκε σὰν τὸν ἀφρὸ 'ς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου! . .

Ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐθάψανε δὲν εἶδα κυπαρίσσια,
 Δὲν εἶδα κρίνους καὶ μυρτιαῖς, δὲν εἶδα πικροδάφναις.
 Εἶδα μακρόθε τὰ βουνὰ τῆς Κιάφας νεκρωμένα
 Καὶ τὴν πλατειά τῆ θάλασσα καὶ τοῦρανοῦ τὰ νέφη
 Νὰ παραστέκουν σιωπηλὰ καὶ νὰ θεωροῦν τὸ μνῆμα,
 Ὡσὰν νὰ θέλαν νὰ σοῦ εἶποῦν - «Πατέρα, μὴ δακρύζης.
 » Βλέπε κ' ἐμᾶς πῶς εἴμεθα σὰν τὴν καρδιά σου μαῦρα!
 » Πατέρα, μὴν καταραστῆς τὸ χῶμα ποῦ τὴν ἔχει.
 » Ἀγάπησέ το ἐγκαρδιακά. Κι' ἀνίσως μιὰν ἡμέρα
 » Μακρὰ σὲ ρίξουν ἀπ' ἐδῶ τοῦ κόσμου ἢ τρικυμίας,
 » Μὴ λησμονήσης τὸ μικρὸ τὸ μνῆμα τοῦ παιδιοῦ σου.
 » Στρέψε τὸ βλέμμα σου συχνὰ 'ς τὴ γῆ ποῦ τὰγκαλιάζει,
 » Ἐπὶ τῆ γῆ ποῦ τῶδωκε ταφή. Κ' ἐκεῖ ποῦ ὁ λογισμὸς σου
 » Θὰ σοῦ ξυπνήξ' ἐς τὰ σωθικὰ τοῦ Χάρου τὸ φαρμάκι,
 » Θυμήσου τὰγγελοῦδί σου κρυφὰ νὰ ζευγαρόνης
 » Μ' αὐτὴν τῆ δύστυχη τῆ γῆ ὅπου διψᾷ γι' ἀγάπη.»
 Ἐσθύστηκε σὰν τὸν ἀφρὸ 'ς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου! . .